

Contact – Jodie Foster

Филмът за мен е многопластовопослание, предадено като от външен за земяните свят, достигащо до всеки, по неговия си начин на възприятие, но позволяващо да се докосне дълбочината на заложената идея.

Идеи за "шума", който вдигаме несъзнателно и неговата реализация, което показва че нищо не остава безпричинно и безцелно. За всяко действие си има съответстващ отговор, който настъпва мигновено за извънземните времево-пространствени закони, но за законите, действащи на Земята, мигът се отчита като десетки светлинни години време.

Възможността във постъпващия, отразен сигнал, да се съдържа множество честоти, предаващи информация за различни нива на осъзнаване, които съставят мащабна, цялостна картина на ответа, генериран в следствие на дори напълно несъзнателно и неподозирано до какво може да доведе действие. Каквото и да се случва според възприятията на човек, той е способен да приеме само сигнал по канала на своята си честота и да го осмисли според собствената си визия, което не пречи на самия сигнал да е носител на информация в дълбочина, която да може да бъде обхваната също толкова дълбоко.

Съдържа се идеята за капсулирания човешки свят, времето и пространството, в който са независими от реалните такива, случващи се извън капсулата му. Капсула, от която няма как да се изнесат доказателства, че изобщо нещо се случва в нея, че нещо се вижда, че има живот дори, понеже вътрешния свят не съответства на реалността, ами е изолиран от нея по силата на психичния живот, който всеки от нас живее. Поне докато капсулата се окаже малка за нейния създател и той я надрастне, правейки пробив към вселенския времево-пространствен закон - тук и сега.

Друга идея е за събирателния образ на данните, наблюдавани от вътрешността на капсулата, заедно с данните на наблюденията от външния свят. Излизайки от капсулата си, човек познава опита си от вътре и има възможност да направи наблюдение отвън и да ги обедини. Външния наблюдател от неговата си капсула, не може нито да вникне в капсулата на друг, нито да излезе от своята, за да види цялата картина. Наблюдателят, разкъсал капсулата си, вижда обобщени схеми за законите, действащи в капсулите и е способен да извлече полза от тези закони, за да послужи на целите си.

В случая с този филм, познанията за това че магнитното поле изкривява земното време и пространство, позволи на "извънземния разум" да осъществи контакт със същества от по-ниска самосъзнатост, като използва техните закони по един начин, който да доведе до осъществяването на контакта. Това показва отново, че контакт между две единици се случва на онази канал, чиято честота е по-ниска, по плътна. Понеже по-високата честота има свойството да прониква в по-плътната, но обратното е невъзможно. Затова нивото на контакта се определя от по-плътната вибрация, докдето е способно съзнанието да се отвори (достигайки максимума на своя наличен потенциал към момента), дотам позволява дълбочината на случващия се контакт. По-висшата вибрация прониква и предава информация на съответния канал.

Въпреки способността на по-висшата вибрация да проникне в по-ниската, е необходимо по-ниската да заяви своята готовност да бъде проникната. Това условие е задължително, за да бъде възможен който и да било контакт. Няма насилствено проникване. По-висшето съзнание е изминало пътя си и само откликва на подаден сигнал от по-ниското, но не нашества. Това гарантира свободата на саморазвитие и самопознание на всяка единица съзнание. В случая нямам предвид астралните нашественици, макар че и те сключват сделка, приета от донора. Когато човек се осмелява да направи своята крачка по пътя на саморазвитието, психиката играе роля едновременно на катализатор и на спирачка. Което надделее, стимул или страх, то определя конкретната реализация. Възможностите се задават отдолу нагоре по веригата, определена от източника, а само отговорите се спускат по обратен ред към него. Дори когато психиката тълкува неблагоприятно

събитията, отново тя сама ги катализира и каквото и да се случва, е в отговор на зададения от нея сигнал.

Отделно във филма са заложили идеи за целеустременост и предопределеност на пътя на човека, открил себе си в дълбочина. Човек, оставен да се развие сам без родителска подкрепа и порастнал до равнище, даващо му възможност да управлява огромни ресурси. Човек, който е расъл за сметка на вътрешния си ад и може би именно с цел да го надрастне, но във филма се вижда че старите неща си стоят нерешени, докато не бъдат катализирани необходимите процеси, за да се освободят блокажите. Намесена е дори любовта, но в една напълно неадекватна според мен светлина, за съвременния обичащ общественик. Любов, която отразява същността на поставения филм - КОНТАКТ. Контакт, който нито се губи, нито се разпада, нито се влошава, нито води до привързване, обичане или обвързване. Има и някакви такива нотки, но въпреки това двамата човека демонстрират как контакта между тях не се гради, а се случва и носи не обвързване а чистота, радост и свобода всеки да извърви пътя до себе си.

Сигурно има заложили още много идеи в този филм, които не са ме докоснали. Бих го гледала отново, когато усетя че самата аз помръдвам в развитието си, за да си дам възможност за един по-цялостен и дълбок поглед в сравнение със сегашното си състояние на съзнанието. Но според мен филмът е съдържателен и стойностен и всеки, който го гледа, може да улови своето в него.

София, 12 февруари 2008